

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХVI, БРОЙ 11

СОФИЯ, 1-16 ЮНИ 2015 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

По случай 1 юни – Международния ден на детето, по покана на Негово Високопреосвещенство Русенски митрополит Наум в Русенската св. митрополия гостуваха деца от ЦДГ „Радост. Децата показаха своите умения и талант, като изнесоха кратка програма. Негово Високопреосвещенство поздрави малките християнчета за празника, а наред с това ги похвали за старанието, което са положили при подготовката си по повод посещението им. Митрополит Наум зарадва децата с подаръци и им пожела да растат здрави, умни и добродетелни за радост на своите родители и следвайки мечтите си, да развият вложените им от Господа таланти, за да пораснат като достойни българи.

ДОСТОЙНИ АРХИЕРЕИ

Честване на 20 г. от кончината на Доростолски и Червенски митр. Софроний

стр. 1, 6, 8

АКТУАЛНО

Йога и християнство. Има ли място системата йога в българското училище

стр. 1, 3, 7

Свещ. Лъчезар Лазаров
А ако трябваше да градим?

стр. 4-5

В деня на Св. Дух в храм „Св. Троица“ в град Пловдив Негово Преосвещенство Знеполски еп. Арсений, викарий на Пловдивския митрополит, отслужи св. Литургия в съслужение с храмовото свещенство.

След това Негово Високопреосвещенство Пловдивски митрополит Николай отслужи молебен за благопроепяването на децата в деня на техния празник 1 юни. Митрополит Николай беше поздравен от множество деца от различни детски градини от район „Южен“ в града. Те се бяха подготвили с различни танцови и музикални изпълнения, които представиха в двора на храма. Владиката от своя страна зарадва децата, като им поднесе подаръци.

АКТУАЛНО

Най-непочтеното при йога е нейната езотеричност

Интервю с Владислав Митев, бивш член на школа за хатха-йога, икономист по образование; и ма и второ висше по теология.

– Кога и как се срещнахте със системата йога, г-н Митев?

– Занимавал съм се с йога около една година. Започнах да посещавам школа по хатха-йога през пролетта на 1993-та. Школата ми беше препоръчана от мой приятел като място, където мога да се справя със здравословните си проблеми. В школата се преподаваше т. нар. хатха-йога, която започва обучението по йога от най-ниските нива. Освен специфичния хранителен режим, изпълнявахме и редица физически упражнения – както динамични, така и статични пози (асани). Изпълнявахме няколко различни дишателни упражнения, на които в хат-

ха-йога се придава особена важност. Прилагах в живота си ред хигиенни практики. Започнах и упражнения, предназначени за упражняване на контрол върху психиката, волята и съзнанието. Такива бяха например – вижането без мигане в пламъка на свещ, медитация с повтаряне на определени думи (мантри, за които покъсно разбрах, че са имена на индийски божества) и др.

Интересното е, че според моите лични наблюдения в йога не се прави ясно разграничение между духовните практики и физическите упражнения. Още от самото начало физическите упражнения се свързват органично с определен начин на мислене и възприемане на действителността. Това най-ясно личи в дишателните упражнения. Там

например по време на самото упражнение се изисква чрез силата на възбуждането ученикът да си представя вдишвания въздух като струя светлина, влизаща в него през ноздрите, а при издишване – излъчваща се от слънчевия му сплит.

Целта на цялата тази игра с възбуждането, физиологията и психиката е да бъде изградена у ученика една представа за човека и света, в която видимото – материалният свят, от една страна, и невидимата реалност – от друга, са в системно, органично единство. Счита се, че всяко видимо действие на човека е във взаимна връзка и взаимодействие с невидимата реалност. А целта е изграждането на устойчиво поведение, помагашо на човека да използва невидимата реалност,

На стр. 3

† Русенски митрополит НАУМ

Образец на смирение и послушание

По повод 20 години от кончината на Доростолски и Червенски митрополит Софроний

Да се изтъкват качества на архиерей, подвизавал се „с добрия подвиг на вярата“, е трудно и даже неуместно. А още по-трудно е за мен, като приемник по катедра на такъв изряден архипастир, да го характеризирам, съзнавайки своето недостойнство спрямо неговата духовно благородна същност.

Израснал като полусирак в бедно селско семейство, възлюбил Бога и светата Му Църква от детска възраст и изминал в смирение и послушание своя земен път, дядо Софроний трябва да е пример за всеки монах, осъзнаващ смисъла на иноческото житие.

Но той трябва да е образец и за всеки християнин, защото личността му олицетворява едни от най-великите и труднодостижими добродетели – смириенето и послушанието.

Приел монашество още при обучени-

ето си в Софийската духовна семинария, той усвоява с прилежитост богословските знания, а ваканциите си прекарва в Троянската света обител, където още като малко момче бил харизан, под покров на Божията майка.

Негов добър приятел и съученик от младежките години е Константин Марков (бъдещият Български патриарх Кирил), с когото го свързва искрена братска обич.

На стр. 6

ХРОНИКА

България

90 г. от рождението на приснопамятния епископ Нестор

На 30 май се навършиха 90 години от рождението на приснопамятния Смоленски еп. Нестор.

В централния манастирски храм на Лопушанската света обител „Св. Йоан Предтеча“, където е и погребан епископ Нестор, бе отслужена Заупокойна света литургия както за всички покойници, поради деня Задушница, така и за незабравимия дядо Нестор.

Епископ Нестор остава трайна и незаличима следа в Лопушанския манастир, където повече от десет години бе на покой, и в сърцата на вярващите християни от монтанския

край и Видинска епархия. Литургията бе отслужена от Негово Високопреподобие архим. Христолюб, игумен на светата обител, а след това бе извършена панихида, оглавена от архим. Антим, от Чипровската света обител „Св. Йоан Рилски“.

На молитвените пос-

ледования присъстваха много духовници, духовни чедата на еп. Нестор. Бе организирана и среща, посветена на духовното творчество на архиерея, като бяха прочетени неговите стихове и по този начин увековечена паметта на този достоен и бележит духовник на БПЦ, дал живота си за

благото и просперитетата на вярващите християни.

В памет на дядо Нестор бе дадена и братска трапеза, където отново всички си припомниха за силните и непоклатами вяра, надежда и любов – достойнствата на владика Нестор.

Иеромонах МАКСИМ

Опело на иконом Александър Тренков

На 1 юни с благословението на Негово Високопреосвещенство Пловдивски митрополит Николай Знеполски еп. Арсений, викарий на Пловдивския митрополит, извърши опелото на новопреставилия се свещеноиконом **Александър Петков Тренков** от Велинград, дългогодишен енорийски свещеник при храм „Св. Богородица“ в гр. Велинград. Покойникът отец Александър е роден на 16 март 1940 г. в гр. София. Завършва двугодишния паралелен курс при Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“. Ръкоположен за дякон от Пловдивския митрополит Варлаам, а за свещеник – от Сливенския митрополит Нико-

дим на 18 януари 1978 г. Бил е и енорийски свещеник, и председател на ЦН при храмовете в с. Дорково, с. Ковачево, гр. Ракиново.

Заупокойното последование бе отслужено в храм „Св. Богородица“ в гр. Велинград. Епископ

Арсений изказа съболезнования към опечалените близки и сродници на покойника от името на епархийския митрополит Николай и свещенството на духовната околия.

Бог да го прости!

Пловдивска митрополия

Панихида по повод четири години от кончината на архимандрит Назарий

В съботния ден, 6 юни, в Кокалянския манастир „Св. архангел Михаил“ след заупокойната св. Литургия бе отслужена панихида по повод четири години от кончината на блаженопочиналия игумен и старец на светата обител архимандрит **Назарий (Терзиев)**.

Панихидата бе отслужена от Варненския и Великопреславски митрополит Йоан, който е духовно чедо и брат на светата обител. Заедно с него служиха и Негово Преосвещенство Бранишки епископ Григорий, викарий на Софийския митрополит, с много духовни чедата на архимандрит Назарий – мо-

наси, монахини и свещеници.

В края на панихидата митрополит Йоан в кратко слово говори за личността на покойния игумен на обителта. Отбелязва, че монахът не трябва

да забравя откъде е тръгнал, да не забравя своя наставник и монашеските обети и обязанности.

Вечна памет на стареца Назарий, наш учител по Православие!

Здравко КЪНЕВ

Среща на патриарх Неофит със столичния кмет Йорданка Фандъкова

Среща между Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит и кмета на София Йорданка Фандъкова се състоя на 31 май в приемния салон на Патриаршеския дом.

По време на срещата бяха поставени конкретни въпроси, касаещи сътрудничеството между Столична община и БПЦ и нейното поделение Софийска св. митрополия.

Бе изтъкнато, че православните храмове, манастири и други знакови за столицата църковни сгради в голямата си част са сред обектите с национално и световно културно значение.

В периода 2010-2014 г. за строителство и ремонт на църковни храмове и манастири са отпуснати близо един милион лева общо (950 000 лв.) от бюджета на общината. Отпуснати са средства за „Св. Николай Мирликийски Чудотворец“, „Св. Мина“, „Св. архангел Михаил“ в гробищен парк „Бакърена фабрика“, както и за изграждането на нови църкви в с. Владая и в район „Младост“. Сред храмовете е и ротондата „Свети Георги“, за която за ремонт на зидове и покрив са отпуснати през миналата година 40 000 лв.

Кметът на София изтъкна, че е важно да бъде насърчено отпуснатите вече средства да бъдат усвоени, за да не губим ценно време и да не допуснем влошаване на състоянието на храмовете.

С оглед на по-голямата експедитивност при подготовката и придвижване-

то на документацията по ремонтите на църковни сгради и строежите на православни храмове, бе обсъдено създаването на работен екип с представители от двете страни.

Тема на разговор между Негово Светейшество и кмета Фандъкова бе и преподаването на предмета „Религия“ в столичните училища и възможностите с помощта на Общината да се разшири мрежата от столични училища в които той се преподава.

Сред важните задачи, които бяха обсъдени, е и чрез европейски средства да се търсят възможности за поддържане на храмове и сгради, като Синодната палата, Софийската св. митрополия, Богословския факултет и Софийската духовна семинария, които в значителна степен оформят облика на София.

Като си благодариха взаимно за добрата воля и взаимодействие в усилията на двете институции за благото на София и нейните граждани, двете страни изразиха желание и решимост за още по-активно сътрудничество занапред.

Среща между министър Калфин и архиереите от Светия Синод

Среща между министъра на труда и социалната политика Ивайло Калфин и архиереите от Светия Синод на БПЦ начело с Българския патриарх Неофит се състоя на 4 юни в Синодната палата. Целта на официалната среща бе актуализация на споразумението за сътрудничество в социалната област от 22.7.2011 г., сключено между социалното министерство и БПЦ и активизиране работата по изпълнението му, както и набелязване на конкретни области на сътрудничество и европейските програми, по които БПЦ и нейните поделения могат да бъдат бенефициенти в партньорство с министерството и общините.

„Много са социалните теми, по които държавата може да си сътрудничи с БПЦ. Подобно сътрудничество има както основание, така и традиции, така че аз напълно подкрепям и ще насърча извеждането му от полето на желанията и намеренията и привеждането му в действие“, коментира веднага след срещата министър Ивайло Калфин.

В отговор на проявения интерес от страна на патриарх Неофит и високопреосвещените митрополити, по време на визитата в Синодната палата министърът представи подробно възможностите, които Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ и Програмата по Фонда за европейско подпомагане на най-нуждаещите се хора предос-

тавят, като акцентира върху плановете, свързани с разкриване на целогодишни трапезарии за най-бедните и върху предстоящите програми за интегрирано социално-здравно подпомагане на най-нуждаещите се – възрастни хора, лица с увреждания и семейства на деца с увреждания.

„Убеден съм, че подобно партньорство между държавата и Църквата в социалната сфера не само че има смисъл, но и би довело до добри резултати“, категоричен е министър Калфин.

Предстои да се направи обобщение на всички възможности в социалната сфера, в които можем да си партнираме и да започнем да работим по тях.

Визитата на министър Калфин е част от договорените между Негово Светейшество Българския патриарх Неофит и премиера Бойко Борисов срещи на представители на БПЦ и ресорните министри от кабинета на Борисов с цел още по-добро сътрудничество между БПЦ и изпълнителна власт.

Александра КАРАМИХАЛЕВА, нач.-отдел „Връзки с обществеността“

ДОКУМЕНТИ

ПИСМО

от Св. Синод на БПЦ-БП до Комисията по образованието и науката при НС относно темата на матурата за 12 клас по БЕЛ

Във връзка с постъпили в Синодалната канцелария сигнали за тазгодишната матура по български език и литература за 12 клас, в която бяха включени като изпитен материал текстове и въпроси върху системата йога, архиепископът от Светия Синод на БПЦ – Българска Патриархия начело с Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит изпрати до Комисията по образованието и науката при Народното събрание следното писмо:

„Уважаеми народни представители, Обръщаме се към вас във връзка с многобройни сигнали от страна на родители, журналисти, студенти и граждани, обезпокоени от неуместна и непропорционална пропаганда на йога в изпитните материали за матурата на завършващите средно образование ученици. Недопустимо е едно нетрадиционно за България източно религиозно учение да бъде пропагандирано и натрапвано на учениците чрез включването на неподходящи текстове и въпроси в задължителните зрелостни изпити по български език и литература (БЕЛ). Става дума за текстове и насочващи въпроси, които са включени като задължителна част от зрелостните изпити за всички ученици, завършващи българското общообразователно училище.

Във връзка с тази смущаваща практика в българската образователна система ние, архиепископът от Св. Синод на БПЦ, считаме за свой пастирски дълг да насочим вашето внимание към следното:

1. Тази форма на популяризиране и скрито пропагандиране на принципите и практиките на йога сред учениците в Република България, и то от страна на МОН в рамките на зрелостните изпити по БЕЛ, е неприемлива и недопустима. Още повече, че това се прави от страна на официални образователни институции и държавни власти, чиято задача и отговорност е да гарантират духовното, интелектуалното и психичното здраве на подрастващите.

2. Опитите да се лансира една източна духовна практика като система от възгледи и техники за борба със стреса и подпомагане на личностното развитие представлява недопустима форма на пропаганда, индоктриниране и натрапване на учениците на религиозни възгледи и опасни окултни учения.

3. Текстове и твърденията, които в изпитните тестове са представени като „научни“ (Въпрос 23 отг. Б), т.е. неподлежащи на опровержение и недопускат критично отношение и възприемане от страна на зрелостниците, всъщност имат за цел популяризиране приемимите на йога и привличането на нови последователи. С огромно безпокойство установихме, че във въпроси от 23 до 28 е представен текст от интервюто с австралийката Свами Шивамурти на сайта на „Йога студио 108“ (поместено там на 18 ноември 2012 г. <http://www.yoga108.info/patepisi-interviuu/svami-shivamurti>). Съдържанието на интервюто по никакъв начин не може да се нарече научно, а е по-скоро рекламно представяне на религиозна практика с цел привличане на нови последователи. Този текст не предоставя обективна информация, а има за цел създаване и целенасочено за пропаганда системата йога като нещо универсално, добро и полезно.

4. Прави впечатление тенденцията, през последните години в детските градини и училищата под различни форми да се преподава йога, която се представя като безобидни упражнения – част от физическото възпитание на подрастващите. Според специалистите по религиознознание, а и според самите последователи на йога, това учение не може да се разглежда само като система от физически упражнения. То изисква и специални техники за дишане, медитация и мантри, които се прилагат както в традиционните индийски практики, така и в много нови религиозни движения. Понятието „йога“ на санскрит има над 20 определения, но най-важните от тях са „връзка“, „единение“, „съединение“, като в своята същност системата има за цел да свърже душата на човека с висши свръхестествени сили (неясно какви!). В най-пълна степен това понятие отговаря на латинската дума „религия“. Духовните практики на йога, в които и вид да се вземат, се явяват задължителен компонент на всички религиозни традиции на Индия. И затова ще подчертаем, че всички видове йога имат религиозен характер.

5. Учениците и подрастващите, лишени от задълбочено, системно и съвременно религиозно образование, не са в състояние критично и самостоятелно да разграничават истината от лъжата, доброто и полезното за духовното израстване на личността от всичко, което е пагубно, вредно и деструктивно за душата. За духовно неподготвените и религиозно непросветени млади хора фактически йога, представяна им като алтернативна духовна практика, се явява религиозна доктрина и техника, която не удовлетворява истинските им потребности. Тази източна религиозна система, представяна като универсална и широко разпространена в съвременния свят, крие сериозни рискове да дестабилизира духовно младия човек и да го направи податлив на съмнителни внушения и нездрав психични влияния.

Уважаеми народни представители, Обръщаме се към вас с настояване да упражните вашите правомощия за парламентарен контрол върху оторизирани органи на МОН, за да се изяснят подробностите около отговорността за избора на тези неподходящи текстове за зрелостните изпити. Този случай за пореден път показва празнотите в образователната система и рисковете за учениците от злоупотреба с религиозни учения и нетрадиционни духовни практики при липсата на редовно обучение по религия. Отдавна предметът „Религия“ трябва да бъде въведен в образователната ни система и децата да имат възможност за избор да изучават своята религия или светска етична дисциплина. Ако това беше станало, ръководните фактори и подрастващите щяха по-правилно да се ориентират в това море от псевдо-духовни и религиозни учения и практики, които се разпространяват в наше време.

За пореден път апелираме, в изготвяния в момента нов Закон за училищното образование обучението по Религия да заеме полагащото му се място като редовен предмет в учебната програма.

01.06.2015 г.

Председател на Св. Синод
† НЕОФИТ
Патриарх Български

АКТУАЛНО

Най-непочтеното при йога е...

От стр. 1

като съобрази с нея живота си и извлича от нея определени изгоди. Но най-непочтеното в това учение е неговата **езотеричност**. То не се излага систематично, в неговата пълнота още от самото начало. Преподаването започва по метода „отдолу – нагоре“. Учениците не се запознават с основополагащите концепции на учението, с неговите крайни цели и очаквани резултати при достигане на есентуалното „свършенство“. Аз мисля, че това се прави, защото учениците биха отхвърлили учението и не биха го приели, ако то им се разясни от самото начало. Ето защо, учението им се представя непълно, докато междувременно и постепенно се възпитават определени навици, начин на живот, представи и светоглед. Така ученикът бива, простиحو казано, „воден за нос“, без да е наясно къде всъщност отива и какво го чака в края на пътя. Обещанията са за нещо прекрасно, но са доста мъгляви. Не се споменава нито дума за евентуална нематериална цена, която би могла да се изиска от ученика за придобиването на очакваните блага...

Спомням си, че когато някои ученици молеха учителя да ни говори за „духовната страна“ на йога, той остро отказваше с довода, че ни е рано да се интересуваме от неща, до които не сме досадили. Защото трябва само да се занимаваме с усвояване на преподаваните упражнения, докато станат наша „втора природа“.

И така, на въпросния начален етап невидимите „сили“ („енергии“) бяха представяни като природни, тоест, неживи и неинтелигентни. Това явно позволява на ученика да се стреми да ги използва, без да очаква, че евентуално би му се наложило да поеме някакви ангажименти или да плати някаква цена.

По-късно се запознах със свидетелствата на други хора, по-напреднали в йога, които твърдяха, че с напредване в учението картината се променя. На по-горните нива въпросите „сили“ вече се представят като живи (или животно), а по-късно и като разумни, но разбира се – „добри“, „светли“,

„красиви“, „свършени“ и т.н. В това отношение се стига до съвпадение с класическия „бял“ окултизъм, изповядван от Бялото братство. Дали по-късно йога става не чак толкова „бяла“ – за начинаещите не е ясно, тъй като свидетелствата за тези етапи стават много редки, неясни или фантастични... Ясно е едно: цялата истина се открива едва на тези, които на практика не могат да избират, или най-малкото, това за тях е извънредно трудно, понеже са здраво обвързани с вече поетия от тях път, или казано с християнски термин – „пристрастени“ са към него.

– *А кой беше вашият „гуру“ в школата по хатха-йога?*

– ШО

– ШО се отнася до учителя ни – бях учуден от неговия характер, излъчване, дух. Наистина, той беше образец за спокойствие. Но това спокойствие съвсем не беше като християнския „мир“. Той беше сдържан, но не смирен. Любезен и внимателен, но не сърдечен. В него очевидно имаше място за състрадание, но не забелязах у него особена любов. Защото любовта е саможертва (Йоан. 15:13), а той не правеше впечатление на човек, който би пожелтал живота или удобството си за някого или за нещо. Беше строг, способен да защити правата си със сила – без неузнаваема жестокост, но и без да допусне възможността да пострада. В него видях огромен егоцентризъм и съмнение, граничещо с надменност към „хората от улицата“. Симпатиите му бяха предимно към „избраните“ и особено към по-успешните от тях. Към света и събитията в него, които не го засягат пряко той проявяваше хладно, до безразлично отношение. Не умеше да се смее, даже да се усмихва. Никога не се натъжаваше – емоциите му бяха под пълен контрол. Йога го беше направила не по-добър човек, а само външно по-търпим.

Очевидно животът му беше всецяло подчинен на нещо, което у мен не предизвикваше никакви особени симпатии.

– *В кой момент осъзнахте, че в системата йога има нещо опасно?*

– Много съм благодарен на Бога, че по Неговия промисъл се измък-

нах от йога навреме и почти невредим. Осъзнах, че йога е опасна система едва след години, вече като член на Православната църква. Днес мога да осмисля и да оценя преживяването от позицията на православно-християнската си вяра, познания и мироглед.

В духовно отношение йога може да бъде сравнена с една тежка наркомания, свързана с убийствено робство към наркотиците. При това, по извънредно трудно, понеже са здраво обвързани с вече поетия от тях път, или казано с християнски термин – „пристрастени“ са към него. В духовно отношение йога може да бъде сравнена с една тежка наркомания, свързана с убийствено робство към наркотиците. При това, по извънредно трудно, понеже са здраво обвързани с вече поетия от тях път, или казано с християнски термин – „пристрастени“ са към него.

Давам си сметка, че моето мнение ще е непонятно за материалните и за всички, които не познават съкровената същност на православното християнство. В очите на такива хора йога е само един безкраен източник на физически ползи и свръчовешки способности. Наистина – източник, изискващ много труд и упоритост, но в това отношение йога изглежда подобна на всеки един спорт. Но самият ни учител твърдеше, че вдигането на шанги е безсмислено занимание, защото човек, не е предначен за вдигане на желяза“. Действително, от никой спорт последствията за човека не са такива, каквито са от йога. Те засягат преди всичко неговата душа. По думите на Христос – всяко дърво се познава по плодовете му. А лично аз като православен християнин изтръпвам от ужас, представяйки си обществото, съставено изцяло от йоги, подобни на моя бивш учител.

Интервюто взе:
Петър МАРЧЕВ
(публикувано със съкращения)

Образец на смирение и послушание

От стр. 1

Духовният му опит се изгражда и развива под непосредствените отечески грижи на мастития Видински митрополит Неофит, който забелязва богобоязливата същност на младия клирик и решава да му възложи нелеко послушание – игуменството на Келисурския манастир „Св. св. Кирил и Методий“. Там в продължение на седемнадесет години младият йеромонах развива в пълнота дадените му от Бога таланти, като въздига светата обител не само в духовно, но и в църковно-стопанско отношение.

Награда за неговото старание е удостоеността му през 1933 г. с архимандритско достойнство.

Работейки на Господния виноград с присъщата си отдаденост, в периода 1929–1933 г. отец Софроний завършва и Богословския факултет на Софийския университет.

Административният му опит се обогатява и при съвместяването на длъжността архиерейски наместник на Берковска духовна околия, изпълнявана педантично над седем години.

Божият промисъл обаче е предопределил друго за отрудения калугер.

По молба на митрополит Неофит Св. Синод го призовава към високото архиерейско служение. На 30 юни 1940 г. в храм-паметника „Св. Александър Невски“ в София той е хиротонисан в епископски сан с титлата „Проватски“ и е назначен за викарий на Видинския митрополит.

Интересно е обстоятелството, че това може би е и единственият духовник в историята на БПЦ, който в продължение на около една година се е опитвал да отклони предложението, отправено му от неговия епархийски архиерей – Видински Неофит, да бъде ръкоположен за епископ. И е държал на това свое мнение не заради непослушание към върховната църковна власт, а защото е считал себе си за недостоеен и неподходящ за такава висока чест и отговорност пред Бога.

През последвалите двадесет и две години епископ Софроний „не дава сън на очите си и дрямка на клепките си“ (срв. Кн. Притчи Соломонови 6:4), а с апостолска ревност прекосява неуморно надлъж и шир територията на епархията, за да служи и ръкополага.

1962 година е преломна в живота на епископа. Бог за пореден път проявява Своята милост към него, за да се изпълнят евангелските слова: „Добри и верни рабе! В малко си бил верен, над много ще те поставя“. На 4 март епархийският избирателен събор на Доростоло-Червенска епархия посочва Софроний Проватски за един от двамата предпочетени архиереи, от които Св. Синод да избере приемник на блаженопочиналия митрополит Михаил (починал на 08.05.1961 г.).

И до днес някои шеговити разказват, че когато отишли да съобщат новината на епископ Софроний, който се занимавал със селскостопанска работа, той решил, че му се подиграват, и смирено от-

пратил вестноостите.

На 11 март 1962 г. Проватският епископ Софроний е канонически утвърден за правоправещ Доростолски и Червенски митрополит.

Мъдрите му препоръки и предложения по различни въпроси, в качеството му на синодален член, са заимствани от неговото сърдечно дългогодишно приятелство с Великотърновския митрополит д-р Стефан, с когото общували по телефона или чрез писма почти ежедневно, а при отиване в столицата обикновено пътували заедно. Често обаче дядо Софроний отивал на заседания в София и с пътнически влак.

След кончината на приснопамятния Български патриарх Кирил (починал на 07.03.1971 г.) Св. Синод насрочва избор за нов Български патриарх и Софийски митрополит, като сред тримата достоизбираеми кандидати за този пост е и Доростолският и Червенски митрополит Софроний.

Дейността му на епархийски архиерей преминава в годините на атеистическата власт, когато Христовото благовестие е не просто духовно задължение, а истински подвиг.

Поел предстоятелството на една древлепросияла катедра, митрополит Софроний е изправен пред изключително деликатната ситуация да съчетава obligations на един правилинен клирик с дипломатичността на кириарх, поставен в условията на чужда на светото Православие доктрина. И до днес се чуват неоснователни упреци от мнозина, които обвиняват стареца за едва ли не лекостта му „съгласие“ да бъде сринат до основи русенският храм „Всех Святых“ по решение на комунистическата върхушка, но едва ли някой може да предложи какво е било душевното въздействие на този изряден калугер при мисълта, че един Божи дом ще бъде заличен от лицето на земята, и то в престолния му град. Само месеци след събарянето на църквата митрополит Софроний прекарва тежък инфаркт, от който се възстановява продължително време. Това е повратна точка в неговия живот, която сякаш съкрушава физическите му сили, но той продължава старателно да служи и проповядва според силите си.

Изпод перото му излизат десетки проповеди за всички неделни и празнични дни през годината, обединени през 70-те години на XX в. като издание в три тома, които поради засилен интерес и необходимост са преиздадени от Синодалното издателство и през 80-те години.

Истинска духовна наслада за архиерея било да прекарва малкото свободни дни в дворите на любимата му Троянска света обител, за да се отдаде на молитвеност и общуване със земляците си. Многократно той се отзовава и на поканата на манастирския събор да отслужи празничната св. Литургия за Успение Богородично и да възглави традиционното литийно шествие с чудотворната Богородична икона „Троеручица“.

Като най-близки помощници през годините, митрополит Софроний има за свои протосингели: архим. Калиник (1962–1970) – вполсл. Врачански митрополит, и архим. Евлогий (1986–1987) – вполсл. Адрианополски епископ; а за викарни епископи: Проватски Антоний (1977–1985) и Смоленски Нестор (1988–1991).

Господ дарява дядо Софроний с библейско дълголетие, но в началото на 90-те години физическите му сили постепенно започват да отпадат. Въпреки това той продължавал все така устръдно да че-

те, да пише и да посещава ежедневните богослужения в катедралния храм. Понякога владиката чувал определените лица укорително да коментират, че той вече е неспособен да ръководи епархията поради затрудненото си придвижване, но шеговито подмятал, че всъщност не управлява епархията с краката, а с главата си.

От 27 януари 1992 г. Св. Синод определя бившия Нюйоркски митрополит Геласий „да администрира, обгрижва и извършва богослужения“ в Доростоло-Червенска епархия, които задължения той изпълнява до 19 януари 1994 г.

Печалният разкол в Българската православна църква от началото на 1992 г. внася смут в душите на православно изпълнение, а българските архиереи са поставени пред неочаквани изпитания. Отчитайки усложнената ситуация, в писмо до Българския патриарх Максим от 19 януари 1994 г. митрополит Софроний пише: „Макар и немошен, денонощно мисля как и с какво мога и аз да помогна. Напълно споделям идеята да се проведат избори в овакантените по различни причини епархии и конкретно в Доростолска и Червенска епархия, напълно убеден, че титуляр митрополит, а не временно управляващ, ще допринесе много повече за нормалното управление на богохранимата ни епархия в този злочест преход“.

В отговор, с писмо от 21 януари 1994 г., патриарх Максим съобщава на митрополит Софроний: „Св. Синод с дълбоко внимание и братска любов изслуша писмото Ви, с което приемате да се проведат избори в Доростолска и Червенска епархия... Ние и Св. Синод високо ценим Вашето многолетно всепредано служение на светата ни Църква... Св. Синод с братолюбива загриженост Ви предоставя досегашното жилище със съответните битови условия...“.

На основание издадената Синодална наредба, прот. № 52 от 17 декември 1993 г., от 19 януари 1994 г. за наместник на Доростоло-Червенска епархия е определен Варненският и Преславски митрополит Кирил, който да проведе избор за нов титуляр митрополит. На 27 март 1994 г. в Русе е проведен избор за нов Доростолски и Червенски митрополит, а на 3 април с. г. Св. Синод утвържда на този пост Левкийския епископ Неофит.

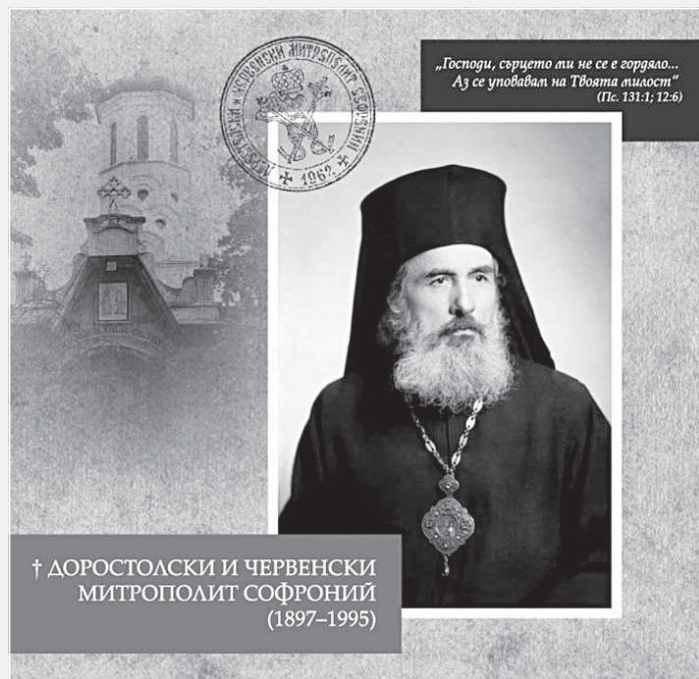
Новоизбраният митрополит Неофит пристига в престолния град на 9 април 1994 г., като след установеното богослужебно последование по възвръщането отива в митрополитския дом, за да получи и благословието на митрополит Софроний.

Богу било угодно дядо Софроний да отмине от този свят на 7 юни 1995 г., сряда, около 6 часа сутринта, в своята скромна килия, малко преди да навърши 98 години. Същия ден вечерта тялото на покойния архиерей, в пълно богослужебно облачение, е пренесено за поклонение в катедралния храм „Св. Троица“, а околото и погребението му са извършени на 8 юни с. г. от Българския патриарх Максим и членовете на Св. Синод.

Доростолският и Червенски митрополит Софроний изминава своя земен път достойно, но непретенциозно, и отминава от него по същия скромен и смирен начин, както е живял, отдавайки на БПЦ 77 години като монах, 55 години като архиерей и над 30 години като епархийски митрополит.

Върху надгробната плоча на архиерея четем: „Господи, сърцето ми не се е гордяло... Аз се уповавам на Твоята милост“ (Пс. 131:1; 12:6).

Бог да го прости!
Вечна и блажена да бъде паметта му!

Възпоменателен сборник за Доростолския и Червенски митрополит Софроний (1897-1995)

С благословението на Негово Високопреосвещенство Русенски митрополит Наум, по повод 20-годишнината от блажената кончина на приснопамятния Доростолски и Червенски митрополит Софроний (1897-1995), излезе от печат възпоменателен сборник за живота и служението на заслужил духовник. След встъпните думи на митрополит Наум в книгата са публикувани спомен за покойния архиерей от митрополита на САЩ, Канада и Австралия Йосиф, проф. Иван Желев и акад. Иван Радев. В обширна статия се проследява житейската съдба на митрополит Софроний, онагледена с множество архивни фотографии, голяма част от които се публикуват за първи път, а в обособено приложение са публикувани някои по-важни слова и документи. Съставител на книгата е утвърденият църковен изследовател Борис Цацов. Изданието е с обем 760 страници, в ограничен тираж, и може да се закупи единствено от Канцеларията на Русенска св. митрополия.

„На прелома на зрялата си младост аз избърших голям грях: в безумен порив на небезжа гордост Го „оставих“ заради друг, възбращащ Свръхличен Абсолют. Като преодолях добрия навик да се моля на моя детски Бог, в часовете на медитация се стремях към абсолютното Битие. Освобождавах се, както ми се струваше, от всичко относително, свързано с различни форми: видими или невидими, чувствени или мислени. Упорито се отга-

та умствена сфера няма да ме доведе до достоверно познание за Първоначалото на всички начала. Чрез аскетическите ми отхвърляния на всичко относително аз не достигах реално единение с Търсения от мен. Мистическите ми опити носеха негативен характер. Не „чистото Битие“ се изправяше пред мен, а смъртта за целия мен, включвайки и моето персонално начало“ (Архим. Софроний (Сахаров). Видеть Бога как Он есть. М., 2000, с. 53-54).

„След като отново намерих Христа, „източният“ ми опит, про дължително седем или осем години, се изправи пред духа ми като най-страшно престъпление пред любовта на Бога, Когото душата ми знаеше от ранното ми детство“ (Архим. Софроний (Сахаров). Пос. съч., с. 29).

„Най-недопустимо е смесването ѝ [на Иисусова молитва] с йога, будизъм и даже с „трансцендентална медитация“ и други подобни. Радикалното раз-

събък... Във всички тези случаи ние се намираме пред разслояване на цялостния човек, завършващо с пълното му унищожаване“ (Архим. Софроний (Сахаров). Рождение в Царствие Непокоелимое. М., 2001, с. 22).

„Пътят на отците ни изисква твърда вяра и дълготърпение, докато нашите съвременници се стремят да срабчат всички духовни дарове, включително даже и непосредственото съзерцаване на Абсолютния Бог, насила, в кратък срок. Нерядко сред тях се среща

вено единение с Бога. Смятам за необходимо категорично да подчертая радикалното различие между Иисусовата молитва и всички други аскетически теории.

Заблуждават се всички онези, които се стремят мислено да освободят от всичко преходно, относително, за да прекратят по този начин някакъв невидим праз, да осъзнаят своята безначалност, своето „тъждество“ с Източника на всичко съществуващо; за да се върнат при Него като безименен трансперсонален Абсолют; за да разтворят в океана на свръхмисленото и своята персоналност, като смесват последната с индивидуализираната форма на природното съществуване. Аскетическите усилия от подобен род са дали на някои възможност да се издигнат до метафизическо съзерцаване на битието, да изпитат някакъв мистически трепет, да познаят състоянието на мълчание на ума след излизането на последния отвъд пределите на временните и пространствените измерения. При подобни опити човек може да усеща покоя от отхвърлянето от себе си на непосредствено променящите се явления на видимия свят; може да разкрие в себе си свободата на духа и да съзерцава красотата на ума. Крайното развитие на та-

кава имперсоналистична аскетика е довело мнозина до виждането на божественото начало в самата природа на човека, до тенденцията към самообожаване, лежача в основата на голямото Падение; да видят в себе си някаква „абсолютност“, която всъщност не е нищо друго освен отражение на Божията Абсолютност в създадения „по образ“; да изпитат влечение към завръщането в онова състояние на покой, в което човекът сякаш е бил до появата си в този свят; във всеки случай след опита на отхвърлянето (от себе си) може да се роди в ума този род мислено отклонение.

Не си поставям в гадения случай за цел да изброя всички варианти на умствени интуиции, но ще кажа от собствения си опит, че Истинския, Живия Бог, тоест Този, Който е Съществуващият – във всички това Го НЯМА. Това е естественият гений на човешкия дух в сублимираните му движения към Абсолюта. Всички съзерцания, постигнати по този път, са самосъзерцания, а не Богосъзерцания. В тези положения ние разкриваме за себе си все още тварната красота, а не Първобитието. И във всичко това няма спасение за човека“ (Архим. Софроний (Сахаров). О молитве).

Дякон Георгий
МАКСИМОВ

Архим. Софроний (Сахаров) за

източните духовни практики

лецавах в мрака на незнайнието, та чрез събличането на всичко преходно да достигна Онова или Онзи, Коего или Който всепрониква границите на всичко изменяемо и колебаещо се. Случваше се да изпитвам някакъв „покой“ и не чувствено-плътски се наслаждавах на това състояние. При по-пълнен порив към неименуемото, всепроникващо Битие-небитие виждах ума си като светлина. Не се стремях към нищо на тази земя, освен към вечното. Заедно с това напрезгано търсех красотата, свойствена едва ли не на всяко природно явление.

Няког би счел онзи период от живота ми за изпънен с възношение, но аз си го спомням съвсем не с любов: разбрах, че съм се предавал на своеобразно „упокоение“, което в същността си е било самоубийство, в метафизичен смисъл. Никога нямаше да изляза със свои сили от това лъжливо положение, но Господ ме пожали и ме застигна, може би в последния момент. Той избърши това чудо на милосърдието, като посети сърцето ми, което немало време се опитвах да пренебрежвам.

Не виждам начин да разкажа последователно за духовните събития от онова време. Сякаш изведнъж за мен стана ясно до очевидност, че изкуственото ми потапяне в отвлечена-

„Медитациите ме привеждаха в покой от разсейването с грижите на земния живот, даваха ми часове на интелектуална наслада, въздигаха ме в мнми духовни сфери, поставяха ме по-високо от заобикалящата ме среда. Философски не можех да мисля Абсолютното Начало като лично. Причина за това беше отчасти следването от моя страна на общата заблуда на кръговете, в която се движех: смесването на понятието *личност* с понятието *индивид*, докато философски те са диаметрално противоположни. Като дете бях научен да се моля на Безсмъртния Небесен Отец, при Когото са отишли всички мои деди и прадеди. Тогава, в детската ми вяра (срв. Мт 18:3; Лк 18:17), Личност и Вечност лесно се съчетаваха. И така, възприетият от мен още от най-ранната ми детска възраст християнски персонализъм в някакъв момент стана най-същественят въпрос: Божието, абсолютното, може ли да бъде личност? Искреният ми „източник“ опит носеше по-скоро интелектуална – откъсната от сърцето – форма: аскеза на мисленото отделяне от всичко относително. Постепенно се убеждавах, че стоя на неправилен път: преминавам от истинското реално Битие в небитието“ (Архим. Софроний (Сахаров). Пос. съч., с. 24).

личие на всички тези отклонения в сравнение с християнството се състои в това, че в основата на живота ни лежи Откровението за личния Бог: АЗ ЕСМЯ. Всички други пътища отклоняват човешкия ум от личните взаимоотношения между Бога и молещия се, в областта на абстрактния трансперсонален Абсолют, в имперсоналната аскетика. Медитацията като отклоняване на нашия ум от всякакви образи може да ни дава усещане за успокояване, мир, изход от условията на времето и пространството, но в нея отсъстват съзнателното предстояние пред личния Бог; в нея няма действителна молитва, тоест лице срещу лице, което може да доведе до това, че увлеченият от медитацията да се удовлетвори от психическите резултати от подобни експерименти и което е по-лошо от всичко, възприеманото на Живия Бог, на Персоналния Абсолют, да стане за него чуждо“ (Архим. Софроний (Сахаров). О молитве. М., 2003, с. 173-174).

„В тази устременост към универсалното, трансценденталното, свръхличното човекът като жива личност трябва да изчезне. Успоредно с това и на Изток човешкият ум търселиване с абсолютното Битие, трансцендиращо всичко, което е характерно за света на преходните явления. Създавал се разрыв между реално съществуващото и абстрактното съзерцание на човешкия раз-

клонност да прокарат паралел между Иисусовата молитва и йога, или „трансценденталната медитация“, и други подобни. Считам за нужно да посоча опасността от такова заблуждение – опасността да се слега на молитвата като на най-просто и лесно „техническо“ средство, довеждащо до непосредств-

И рече старецът...

Душеполезни поучения на архиепископ Серафим (Соболев)

❖ Мълчанието е просто и затова в него е силата и победата. Силата върви с отговорността. Нека се дразнят по-често от мълчанието ти, отколкото от думите ти. И често повтаряй: „Моя ли!“, „Простена!“.

❖ Внимавай в отношенията си към кръстените, не лукавствай, защото техният ангел-хранител, когото са получили при кръщенето, научава от твоя ангел-хранител за недобрите ти настроения към тях и ги предупреждава.

❖ Денят зависи от вечерта, т.е. от предварително извършената за следващия ден молитва, откъдето следва ранно лягане, спокоен сън и навременно ранно ставане на следващия ден.

❖ Блудният бяс се обуздава, като се избягват поводите за него, т.е. като се въздържа от пресищане, многословие и особено от съдене (злодумство).

❖ Когато се наложи да се защитава, не пиши цели доклади. Отбрънавай се само по конкретния случай и не зачеквай други въпроси. Дръж се човешки с всички. Не обръщай внимание на хорските приказки и клюки. Не напускай мястото си или работата си и се опитай там да си пробиваш пътя.

❖ Винаги подвигай волята на борба срещу греха и превъзнесай се над греха, а не над хората. Както каза Пушкин: „Хвалата и клеветата приелмай равнодушно и не оспорвай глупеца“. Хвалат ли те, или те корят, продължавай спокойно да си мълчиш. Никога не говори по своя инициатива.

❖ Колкото и да са любезни колегите ти и тия, с които имаш работа, не се поддавай и не напускай позицията на сериозност и почителна студена обноска. Помни, че най-малкото ти разпускане, интимничене, фамилиарничене и свободно държане ще те направят за гавра, ще те лишат от всякакъв авторитет, достойнство и тежест.

❖ Ако високостоящите ти откажат благоволение ти си по това, което просиш, никакви прения и разисквания, но замълчи, все едно не се отнася до тебе и почитателно се оттегли. Инак губиш сражението.

❖ Не проклинай, не осъждай дори дявола, защото ще попаднеш под ударите на собствените си проклетия и осъждания, понеже и в тебе самия има много от дяволските черти.

Патриарх Неофит освети паметник на цар Самуил

На 8 юни с тържествена церемония бе открит паметник на българския владетел цар Самуил (997-1014). Той е издигнат в градинката при старинния столичен храм „Света София“ в чест на 1000 години от смъртта на последния цар от Първото българско царство. Автор на монумента, който е висок 6,20 м, е скулпторът Александър Хайтов.

Лично Негово Светейшество Българският патриарх и Софийски митрополит Неофит освети паметника в съслужение с Варненски и Великопреславски митрополит Йоан, Велики епископ Сионий, викарни епископи Тиверополски Тихон и Бранички Григорий и свещенството при храм „Св. София“ – ставр. иконом Ангел Ангелов, иконом Веселин Арнаудов и протоиерей Йоан Карамихалев, както и протодякон Иван Петков и дякон Васил Танев.

На събитието присъстваха: държавният глава Росен Плевнелиев, който прие почетния стroy на националната гвардейска част, вицепремиерът Румяна Бъчварова, столичният кмет Йорданка Фандъкова, директорът на Националния исторически музей Божидар Димитров, посланикът на Македония у нас Благой Ханджийски, бившият служебен премиер проф. Г. Бизнашки и др.

След водосвета патриарх Неофит се обърна към присъстващите с думите: „Свещен дълг и историческа отговорност на всеки народ и на всяко общество е да пази жива паметта за своите велики предшественици. За онези, които в критични дни и години са отдавали всички свои сили и целия си живот за своите братя по вяра и род, записвайки завинаги имената си в пантеона на историческата слава.

Ярко място в този пантеон народът ни е отредил на благоверния и христолобив свой цар и самодържец Самуил. На владетеля, който в един от най-трудните периоди в хилядолетната българска история самовластно държеше скиптъра, който бе приел от Покръстителя св. цар Борис-Михаил, от великия цар Симеон и от светия благоверен цар Петър. И който с много доблест и достойнство, в продължение на десетилетия успяваше да съхра-

ния изградената от тях нова християнска българска държава.

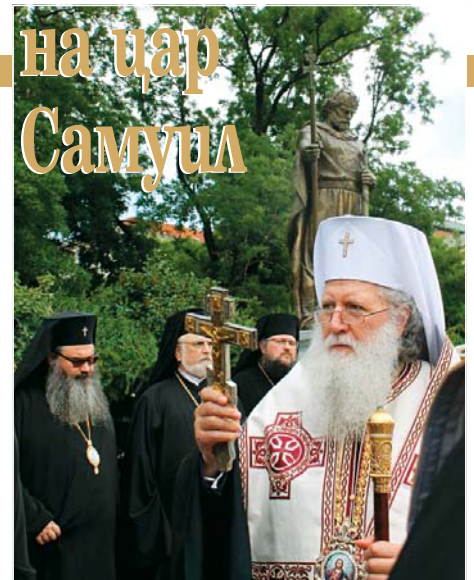
Жертвеният подвиг на цар Самуил и стореното от него за българския народ и за неговата Църква, в навечерието на злеза на Първата българска държава, са единствени по рода си в цялата ни история, а драмата на личната му съдба може да бъде сравнена с тази на цар Иван Шишман и на Търновския патриарх свети Евтимий.

Ето защо днес, хилядолетие след кончината на този царствен мъченик на нашия народ, ние отново скланяме глави пред неговия подвиг и тачим паметта му, сега вече и с този първи негов паметник в съвременната столица на държавата, за която той отдаде живота си и която до голяма степен дължи своето възбуждане през вековете и на вдъхновяващия пример на неговата жертва пред олтара на Отечеството.

Нека този паметник бъде място на възродената българска историческа памет! Да привлече към себе си вниманието на всеки истински родолюбец и да насочва мислите и молитвите ни към престола на Всевишния, където е било последното упование и на благоверния христолобив наш цар Самуил! Благодарата и мирът на нашия Господ Исус Христос да бъдат с всички нас! Бог да пази и благославя България и обичния ни народ!”

С едноминутно мълчание бе почетена паметта на един от най-великите държавници в българската история. Един дълбоко смирен, изпълнен с вяра и упование в Бога владетел, носил достойно възложения му от Бога тежък кръст – да брани независимостта на България в едни изключително тежки за страната ни времена. Величав както със своята безпримерна смелост, държавническа мъдрост и отдаденост на България и българския народ, така и със своята човечност и любов. Кален в битки неустрашим воин, който умира преди 1000 години, със съкрушено от болка сърце при вида на своите ослепени войници.

„Така се е стекла българската съдба, че не знаем къде са погребани мнозинството от нашите царе. Ето защо нашето поколение има своята историческа отговорност

да направи всичко възможно костите на цар Самуил да се върнат на родна българска земя. Българската държава не бива да се успокои, докато това не стане, и то точно тук, в църквата „Св. София“, в която той се е черкувал!“ – това заяви президентът Росен Плевнелиев.

„Истински горд съм, че съм в центъра на този исторически момент, който ни дава възможност да градим мостове – вътре в себе си и между държавите. Надявам се, че това ще бъде ценен дар за София“, каза председателят на фондация „Българска памет“ д-р Милен Врабевски, който благодари на проф. Георги Бизнашки, че е покровителствал, дал е разрешение и е настоял паметникът да бъде поставен именно в градинката пред църквата „Св. София“. Тържествената церемония завърши с поднасяне на венци и цветя.

Ал. КАРАМИХАЛЕВА

20 г. от кончината на Доростолски и Червенски митрополит Софроний

На 7 юни в катедралния храм „Света Троица“ в Русе със св. Литургия и панихида се отбеляза 20-годишнината от блажената кончина на Доростолския и Червенски митрополит Софроний (1897-1995). Богослужението бе възглавено от Негово Високопреосвещенство Русенски митрополит Наум, на когото съслужиха специално дошлите за случая Видински митрополит Дометиан, Адрианополски еп. Евлогий, игумен на Рилския ма-

настир и бивш протосингел на митрополит Софроний, архим. Герасим, гл. секретар на Св. Синод, архим. Филип, официален представител на Московския и на цяла Русия патриарх Кирил, отец Нелуд Опря, официален представител на Румънския патриарх Даниел, архиепископски заместители на Тутраканска, Разградска и на Поповска духовна околия и други духовници.

Русенският митрополит Наум удостои с офикацията „протоиерей“ све-

щенниците о. Алеко Рачев, служител в русенския храм „Св. Николай“, и о. Веселин Великов, председател на русенския храм „Св. Петка“.

Песнопенията по време на богослужението се изпълняваха от духовници от митрополитския хор „Св. Димитър Басарбовски“.

В края митрополит Наум произнесе слово, в което очерта живота и служението на своя предшественик, като за молитвен спомен от чества-

нето подари на гостите икони с образа на св. Софроний, патриарх Йерусалимски, който е бил небесен покровител на митрополит Софроний. По време на панихидата всички отпратиха молитви за упокоение душата на приснопамятния архиепископ, послужил предано на св. Църква.

В салона на Русенската митрополия се състоя възпоменателно тържество. Бяха изпълнени църковни песнопения от децата от хор „Св. Георги

Победоносец“ с диригент г-жа Мина Влайкова.

По време на честването произнесоха слова митрополитите Наум и Дометиан и еп. Евлогий. Прочетено бе и официално приветствие от името на кмета на Русе.

Присъстваха множество духовници, граждани и общественици от града и епархията. Митрополит Наум представи и поднесе на гостите възпоменателната книга за покойния владика, издадена по решение на Епархийския съвет, като подчерта, че тя ще сложи начало на издаването на сборници и за другите блаженопочивши Доростолски и Червенски митрополити.

На всички бе предложена поменна почерпка, съпроводена от приятни разговори и спомени за покойния архиепископ.

На 6 юни, в навечерието на честването, Негово Високопреосвещенство Русенски митрополит Наум пострига в монашество Николай Христов

Николов, послушник в Басарбовската св. обител, давайки му името Софроний. Духовен старец на новия инок стана архим. Антоний, игумен на манастира, а на постриженото присъстваха множество християни и духовници от Русенска епархия и родственици на новопостриганите монахи. Вечерното последование беше отслужено от архим. Емилиан, а на клира пяха духовници от Митрополитския хор „Св. Димитър Басарбовски“.

Монах Софроний е роден през 1974 г. в гр. Кубрат. Завършва История в Шуменския университет „Константин Преславски“ (1995-2000) и Теология в същия университет (2004-2009). През 2011 г. в гр. Провадия е постриган за четец от блаженопочившия Варненски и Великопреславски митрополит Кирил, а от 2014 г. е послушник в Басарбовския манастир.

Милен БАКАЛОВ
Снимки:
Ат. ДИМИТРОВ

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2015 г.

„Църковен вестник“

1 година 30,00 лв.
6 месеца 15,00 лв.
3 месеца 7,50 лв.
ед. цена 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Александра Карамихалева

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на Таня Тончева Христова, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.